بسم الله الرحمن الرحيم

Halklar, Daha Ne Zamana Kadar Seçmedikleri Çatışmaların Sonuçlarına Katlanacaklar?

Dünyada yaşanan olayları her takip ettiğimde, üzerinde en çok durulmayı hak eden hususun halkların bu olaylar karşısındaki konumu olduğunu gördüm.

Savaşlar siyasi kararlarla başlar ve hesaplar ve çıkarlarla gerekçelendirilir; ancak sonunda bedelini ödeyenler, bu kararların alınmasına katılmamış ve hatta bu savaşları isteyip istemedikleri kendilerine sorulmamış insanlardır.

Etrafımızda olup bitenlere bir bakın:

Gazze'de: Bölge halkının tamamının, bölgesel ve uluslararası güçlerin hesaplarının iç içe geçtiği bir çatışmanın bedelini nasıl ödediğini görmek için çok fazla açıklamaya gerek yoktur; zira evler yıkılmakta, aileler yerinden edilmekte ve çocuklar hayata benzemeyen koşullar altında büyümektedir.

Sudan'da: İç çatışmaların tükettiği bir halk ve yerel hesaplarla birlikte savaşın taraflarına yönelik dış müdahalelerin ve desteklerin iç içe geçtiği bir sahaya dönüşmüştür. Bu veya şunun arasında yerinden edilme ve açlık çemberi giderek genişlemektedir; sanki Sudanlılar, durdurma hakkına sahip olmadıkları bir çatışmanın bedelini ödemek zorundaymış gibi.

Bölgemize biraz daha yakından baktığımızda, Yemen göz ardı edilemeyecek başka bir örnektir; zira uzun yıllar süren savaşın ve bölgesel müdahalelerin yaşandığı ve tarafların tutumlarının ve ittifaklarının değiştiği bir süreçte, halk ise güvenliğinin, geçiminin ve ülkesinin geleceğinin bedelini ödemeye devam etmektedir.

Üzerinde durulması gereken dikkat çekici husus ise; bugün bölgede askerî düzenlemeler ve ittifakların yeniden gündeme gelmesidir; zira Mısır'ın, Suudi Arabistan'ın talep etmesi hâlinde ona destek vermede üstlenebileceği muhtemel bir rolünden bahsedilmekte olup Mısır Parlamentosu bu konuda yetkilendirmeyi bile onaylamıştır. Ayrıca Suriye'nin Yemen'de herhangi bir askerî konuşlanmasının niteliği hakkındaki çelişkili haberlerin ortasında, Suriye ile Suudi Arabistan arasındaki askerî iş birliğine ilişkin haberler de giderek artmaktadır.

Burada askerî katılımın ayrıntıları, amacı ve emirlerin hangi yönden verildiği üzerinde durmak istemiyorum; ancak benim dikkatimi çeken husus şudur; bugün güvenliğin korunması başlığı altında söylenenlerin, yarın mevcut çatışmanın sınırlarında durmayan daha geniş hesapların bir parçası hâline gelebilmesidir. Değişen çıkarlara göre şekillenen ittifaklarla birlikte roller ve düşmanlar da değişebilir; ancak halklar konumlarını bu kadar kolay değiştiremezler; çünkü her kararın sonuçlarına katlanacak ve bunlarla yüzleşecek olan halklardır.

Daha ne zamana kadar halklar kendilerini emri vakiyle karşı karşıya bulacaklar? Halklar kararları alanları sorgulama ve veya muhasebe etme gücüne sahip değilken, neden hayati kararlar alınıyor? Siyasi çıkarlar gerektirdiğinde neden halkların güvenliği ve istikrarı pazarlık konusu hâline geliyor?

Biri çıkıp, devletlerin ittifaklar kurmak ve çıkarlarını hesaplamak zorunda olduğunu söyleyebilir; bu, uluslararası ilişkilerin çıkarlardan bağımsız olmaması bakımından doğrudur. Ancak o ülkeler kendi bağımsız kararlarını verebiliyorlar mı? Tam olarak kimin çıkarlarından söz ediyoruz? Peki devletin elde ettiği tüm siyasi kazanımlar,

halkının ve ümmetinin çıkarına mı hizmet ediyor, yoksa düşmanlarına mı hizmet ediyor?

Bizim asıl sorunumuz; ümmetin iradesini ve çıkarlarını karar alma sürecinin temeli hâline getirmeyen ve ümmete devletinin yönünü ve çatışmalar karşısındaki tutumunu belirlemede gerçek bir rol vermeyen siyasi sistemde yatmaktadır.

Otorite ümmetten ayrıldığında, ülkenin kaynaklarının halklarının beklentilerini ifade etmeyen yönlere sevk edilmesi ve orduların da ümmeti koruması ve çıkarlarını gözetmesi gereken bir güç olmaktan çıkıp ümmetin çıkar sahibi olmayabileceği hesaplar ve ittifaklar içindeki araçlara dönüşmesi kolaylaşır.

Kendi adlarına alınan kararları bekleyip sonra da sonuçları ne olursa olsun bunlara uyum sağlayan halklar istemiyoruz; aksine kendi kararını sahip olan, çıkarlarının ne olduğunu, düşmanının kim olduğunu, nerede durduğunu, ne zaman harekete geçeceğini ve nedenini kendisi belirleyen bir ümmet istiyoruz?

Bu ise ancak sağlam kaleye, yani daima pusulası ümmete hizmet etmeye, ümmetin kanını korumaya, istikrarı ve huzurlu bir yaşamı sağlamaya yönelmiş olan Raşidi Hilafetimize geri dönmekle gerçekleşebilir; zira Hilafet, kendi siyasi kararına sahip olup, düşmanının elinde bir oyuncak olmayı ve Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in ümmetine yakışmayan adlar altında evlatlarını feda etmeyi kabul etmez; tıpkı bugün, ne doyuran ne de açlığı gideren bir taht karşılığında, dahası bir köle gibi efendilerinin emirlerine itaat etmek, halklarını efendilerini memnun etmek ve efendilerinin topraklarımız ile servetlerimiz üzerinde hâkimiyet kurmalarını sağlamak amacıyla kurban olarak sunmak için tahsis edilmiş bir zillet tahtı karşılığında şereflerini ve namuslarını satan yöneticilerimiz gibi.

İslam, insanı insanlara kulluk etmekten tek ve Kahhar olan Allah'a kulluk etmeye kavuşturmak ve onu bağımlılığın darlığından Allah'a kulluğun genişliğine çıkarmak için gelmiştir; böylece insan, bir yöneticinin iradesinin esiri, bir güç projesinin takipçisi ya da üzerinde baskı kurma araçlarına sahip olan birinin boyunduruğu altında olmaz.

Öyleyse bu dini taşıyan bir ümmete, başkalarının kararlarının esiri olarak yaşamak ve kendi kararını veremediği çatışmalara girmek hiç yakışır mı?

Ey Müslüman: Bu, Allah'ın senin için istediği makam olmadığı gibi bu da Allah'ın insanlar için çıkardığı bir ümmete yakışan bir hayat değildir.

Artık zihinlerimizi esir alan düşünceleri gözden geçirmemizin, fikrî ve siyasi bağımlılıktan kurtulmamızın ve akidemizle hiçbir ilgisi olmayan bozuk fikirlerden, sistemlerden ve mefhumlardan oluşturulmuş o putları yeniden değerlendirmemizin zamanı gelmiştir?

O halde bu fikrî putları yıkalım, sadece Allah'a boyun eğelim ve dinimiz konusundaki bilincimizi ve taşıdığımız hayat projesine olan güvenimizi yeniden kazanalım.

İslam seni hür kıldı; o halde Allah'tan başkasına kul olmayı kabul etme.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: إِنَّ اللهَ لاَ يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُواْ مَا بِأَنْفُسِهِمْ "**Şüphesiz ki bir kavim, kendini nefsini değiştirmedikçe; Allah da onları değiştirmez.**" [Rad 11]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Menal Ümmü Ubeyde